

av Lisa Cranmer

*Remember that you are powder
et in pulverem reverteris.*

Franco Berardi

Sola arbeider seg over oss. Månen utvider og innskrenker amfibienes soner, legger til rette for flere liv. Avhengig av min tilstedeværelse, relativt til polene, er sola den pennen som tegner min ellipse min glorie min *halo*. Solflekkene er ikke sorte. Satellitter rykker ikke. Vi letter ikke.

Det stedet som sies er mellom, ingen eller inter. Der kan knoklene hvites eller mykes, liksom hud som smelter halvveis og siger utover. Semifreddo før våkningen. Vi trekker dyna forbi føttene som sover, trekker et bilde videre ned i hulrommene, lar det skvulpe der, ber det om å bli eller klyve ut før våkningen.

En stærflokk tvinger lårene nærmere leggene før de presser seg opp og rundt et hushjørne fordamper skyen til himmel igjen. Såpe løser opp himmelen. Dette pulveret veier ingenting. Mer og mer veier ingenting.

Brakt er de tonn vann over marbakken. Fisk vrønger gjeller der, dukker opp og lokker ned. Slik gress trekker i muler. Garnet må sankes tidlig, vi ror fram til blåsa mens vannskorpa ennå er så seig at den holder på himmel. Garnet er tomt, garnet er fullt av lyden av garn. Vi drar tette skygger over ripa, noen sitter fast mellom maskene. Hvit sand farger vann lyst blått før marbakken farger fjorden dyp.

Dragsug suger oss. Dragsuget bestemmer ikke. Strømmen er sterkere enn oss. Jeg lener meg over ripa, der er jeg svart og rolig virrende. Jeg slipper ringen over *a* i vannet og former munnen til en *å*. Jeg sier ikke *å*. Vannplanter blåser bobler med luft vi ikke rekker, og fosteret er en boble fram til det gir tegn til liv, til det kan leve uten navlestreng og mot

tyngdekraft, til det hører trikken til det kjenner bakken riste før det smeller. Over hodet er det ingenting før etter lang tid, men vi letter ikke.

Øyet stopper i seg selv i mitt felt i vannet, flaten tar imot og lar blikket være i refleksjonsrom. Det står en seng over meg i rommet opp trappa, jeg trenger ikke sove. Jeg peker på glasset, på hinnen på vannet: den. Jeg ser alt jeg eier der, alltid alltid gjør, alle jeg har, aldri har gjort, gjerne vil skal komme, kanskje skulle til, er sett gått, et slags mitt egendefinerte slektstre spirer. Et speilbilde er en mengde skyggelagt jeg kler så godt.

Fra orekratt vi holder nede er or er aske. Asken er tørr som kritt er det mellom fingrene. Er gås er hjort i skogen. I vannet opp fra vannet over bålet. Håndas innside kan smelte. Hastighetens konsekvens kan sees med lupe. Går bort til krattet, vrenger fjæra og blåser aske tilbake, vokser or tilbake. Kaster kull som flyter mot sivet. Siv trekker i kull, månen trekker i vannet, bålet slukker.

Mengde og tid kan vi lene oss mot, det er areal fargelagt under en kurve i en graf. Den styrken. Jeg er svart langs vannet, tar meg selv imot. Grafens bunn kan løses opp, hviskes ut og ned faller fargen, utover arket, mørklegger arket. Hvor mørkfargen bor og sender ut fargen mørk.

Når månens bane fra vårt blikk opp mot sola står i veien for den, lyser ikke sola. Å peke indikerer retning, ikke avstand: der. Der er det som skaper skygge. Månen, gresset. Astrometrien lever, vi sfæriske astronomer.

Og vinduet framkaller ute for oss så vi kan åpne det.